

Zomeravondwandeling 6 (dinsd. 05 aug. 2008).

Vanavond een massale opkomst met 31 deelnemers om precies te zijn en daarbij komen ook nog 2 viervoeters. Dit betekende dat onze vroege aanwezigen het plein steeds meer zagen vol lopen. In mijn gedachten wordt dit opsplitsen van de groep. Het voorstel om Hub met de eerste 30 mensen op stap te sturen zodat de andere gids de rest van de groep onder zijn hoede nam werd helaas niet geaccepteerd waardoor de andere IVN'er die avond bijna werkeloos meeliep.

De afwezigheid van onze traditionele te laatkomers en onze Sjeng of Jean worden betreurd maar dan moet ook Hub de 7 klokslagen accepteren en met de groep op stap. Natuurlijk weer diverse vertrouwde gezichten, enkele bijna vertrouwde gasten maar deze keer ook een forse groep toeristen waardoor de voertaal een voor de autochtonen of wel de regiobewoners een buitenland accentje kreeg. Een groot deel van onze gasten komt immers van de noordzijde van de grote rivier: de Geul. Gelukkig zijn onze zuiderlingen flexibel en babbelen naast hun eigen taal ook Nederlands, Duits, Engels en Frans. Voor enkele Chinese of Indiase uitdrukkingen kunt ook terecht bij de meest charmante IVN'er binnen dit gezelschap maar hij weet wel niet of hij nette woorden verkondigt.

Weer gaat het midden door Wijlré en langs de brouwerij. De groep overbrugt de Geul en passeert kasteel Wijlré in haar route richting Kwakkerpool. Een lange sliert mensen kronkelt richting Stokhem. We gaan dan even naar rechts en plotseling kiezen we linkts een soort oprit welke een oude wandelroute blijkt te zijn. We passeren een mooi herstelde boerderij waarna we in het groen belanden. Het pad door het weiland brengt ons bij drassige en soms waterrijke passages.

De groep kiest voor een pad vlak langs de Geul en de sporen van recent "hoog" water zijn duidelijk zichtbaar in de bermen en oevers. Bijna niemand beseft dat deze Geul bij hevige regenval snel stijgt en dat onze route beslist niet meer begaanbaar zou zijn. Enkele knotbomen trekken onze

aandacht door hun onderhuurders (vlier, es, brandnetel en grassen). We belanden op de weg richting De Gele Anemoon, een camping, temidden van het groen. Deze kampeerplaats is een van de vele landelijke onderkomens en mogelijkheden van een vereniging van natuurvrienden, verzameld onder de naam NIVON.

We lopen al een poos langs een fikse helling aan onze linkerkant. Ooit was dit een oever van die landschapbepalende waterstroom de Geul.

Plotseling mogen we linksaf een paadje nemen, het bos in maar ook tegen die helling op. Trapjes overbruggen de steilste stukken maar ook de andere delen van dit pad zorgen voor warmte en nog meer vocht in de lucht. Heel veel geklauter en gehijg later blijkt dat we een alternatieve route van de Keutenberg gevolgd hebben. Opeens is er ook bewondering voor degenen die de Keutenberg op eigen kracht per fiets weten te overwinnen. Te voet was het immers al een uitermate moeilijke bestijging (zelfs korter dus nog steiler).

We bereiken uiteindelijk de verharde weg en genieten vanaf deze hoogte (plateau) van de omgeving. Eigenlijk dient men te lezen: iedereen is blij om even te mogen uitpuffen na al dat geklauter. Een geweldige tuin en een mooi B&B (bed and breakfast) locatie zorgen voor extra rustminuten maar ook voor bewondering. Diverse mensen genieten van de details van het "uithangbord" van deze creatieve eigenaars.

moeten wachten om weer bij elkaar te komen om de juiste route te vervolgen.

Op een kruising (bij een boerderij in mergelsteen) liggen een aantal markante stenen, afkomstig uit Frankrijk maar via dooiende ijsschollen in onze contreien achter gebleven. Een kruis met een karakteristieke Christusfiguur biedt aanleiding om in te gaan op die typische voetstand. Dit beeld heeft zijn voeten naast elkaar. Meer noordelijk vervaardigde exemplaren tonen een beeld met de voeten over elkaar. Het scheelt die "zunige" noordeling immers een spijker per beeld. Helaas kan het IVN Gulp & Geul niet garant staan voor de juistheid van deze verklaring.

Voor ons ligt dan een smal stuk asfalt op de rand van het plateau ofwel het Geuldal. Rechts ligt de wijde vlakte en links wacht het dal en de andere oever van het Geuldal op grote afstand. De Geul heeft in het verre verleden vele kilometers breed een dal in deze oorspronkelijke vlakte of dit plateau kunnen inslijten en afvoeren. De sliert is inmiddels een fiks stuk langer geworden doordat onze gids veel tekst en uitleg heeft. Dat betekent dat we af en toe

Uiteindelijk mogen we links af en ligt de Dodemansweg voor onze voeten. Dit is een behoorlijk forse helling welke zowel dalend en beslist klimmend merkbaar is in de kuiten. Weer prachtige beelden over de regio. Aan linkerszijde een prachtige hoge helling tot beneden. Rechts herkennen we diverse wijngaarden en een poel voor kwetsbare amfibieën zoals de geelbuikvuurpad (*Bombina variegata*). Deze pad is in Nederland alleen te vinden in onze Zuid-Limburgse regio. Door zijn zeer beperkte verspreiding en het feit dat hij de laatste decennia zeer sterk is achteruitgegaan, wordt hij als ernstig bedreigd beschouwd. Vandaar dat het IKL op diverse plekken open en ondiepe poelen realiseert waarin het water snel opwarmt en het nageslacht een reële kans heeft om zich te verspreiden.

Terwijl bijna iedereen doorloopt ontdekt gids Hub een zeer belangstellend oor. De jonge gast is gefascineerd door de verhalen en wil zoveel meer weten. Hub wil deze jonge kiem graag voeden met zijn kennis en hoopt zo een stukje basis te leggen voor begrip en liefde voor de natuur. Dit kost wel enige tijd zoals de rest van de groep in Stokhem moest ervaren. Gelukkig zorgen zitbanken voor een meer aangename en prettige wachttijd.

Daarna gaat het snel richting Geul. Boven ons de kwetterende en scherende zwaluwen. Enkel mooie oude panden en voortuinen krijgen onze aandacht voordat we rechtsaf het weiland met schapen induiken. We praten even over de aanwezige ijsvogels, de kronkelende of meanderende Geul en de situatie bij hoog water. De schapen zijn duidelijk wandelaars gewend maar honden? Even later lopen we aan de andere zijde van het water en nemen bij de molen alvast afscheid van een stel met hun nieuwsgierige jongen.

Vervolgens mogen we weer via trapjes enig hoogteverschil overwinnen, vijgen bewonderen en rustig richting eindpunt lopen. En dan missen we weer onze gids met wat volgelingen. Voor het eerst is Hub niet onze leider en moeten we zelf heel onzeker een plekje op dit terras zien te veroveren. Pas bij onze 37e consumptie op het terras arriveert Hub met het groepje. Het moge duidelijk zijn dat het rekenvermogen al bij het eerste slokje in de war was geraakt. Onze achterblijvers hadden een korte introductie gekregen inzake zonne-energie en moesten mee de tuin in om een beter beeld te krijgen van de energiebesparende maatregelen van de enthousiaste eigenaar. Na een kleine tien minuten mochten ook zij hun vochtgehalte op peil brengen.

Hazenpootje (*Trifolium arvense*)

Het Hazenpootje (*Trifolium arvense*) is een één- tot tweejarige plant in de familie van de vlinderbloemenfamilie (Leguminosae of Fabaceae) en komt van nature voor in Europa. De plant is echter over grote delen van de wereld verspreid en gedraagt zich als een onkruid.

Tijdens het wachten op de deelnemers voor deze 6e avondwandeling uit de reeks van 9 verkende ik wederom een stukje spoorlijn maar nu richting Oosten ofwel Simpelveld. Ongeveer 25 meter van ons verzamelpunt ontdekte ik dit voor mij vreemde plantje wat wel al meteen als een klaversoort werd ingeschat. Mijn eerste foto's mislukten omdat mijn camera op film/ of recordingmodus was ingesteld. Een dag later bezocht ik wederom ons punt van vertrek om dit plantje met eigen camera (nogmaals) vast te leggen en nu beslist nader te bekijken om wat meer houvast te hebben bij mijn zoektocht naar deze voor mij onbekende plant. Dat deze plant hier weinig of niet voorkomt is duidelijk als je weet dat hij geen kalkliefhebber is en dan moet je beslist niet in Zuid Limburg zijn. Mogelijk bood het terrein

langs de spoorlijn met al die vreemde invloeden en bewerkingen meer een basis voor de vestiging van dit plantje.

De plant wordt 5 tot 30 cm hoog en heeft een behaarde, gevulde stengel. Ook de bladeren zijn behaard. Het hazenpootje bloeit van juli tot de herfst met witachtige later roodachtige bloemen. De bloeiwijze is een hoofdje. De lange, zeer smalle kelktanden zijn lang behaard, waardoor de bloem er donzig uit ziet. De vrucht is een peul met één zaadje.

Het hazenpootje komt voor op droge, kalkarme zandgrond tussen het gras of op open plekken.

Achteraf gezien klopt de plek en de bloeitijd. Gebieden langs spoorwegen zijn altijd een uitstekende plek voor plantenliefhebbers mede omdat al die verkeersbewegingen zorgen voor een constante aanvoer van zaden van elders en de mens meestal nauwelijks ingrijpt om de groei te beperken. Helaas geldt dit niet overal zoals bijv. in Wijlré duidelijk zichtbaar is want het gif is bezig met zijn terminale taak op en langs de verbinding (men mist vrijwilligers). Gelukkig biedt de rest van het tracé nog voldoende mogelijkheden voor onze planten- en hagedissenliefhebbers.

